

πρώτοι παραγωγὸι ἔφερον τὰ ἐμπορεύματα αὐτῶν εἰς συμπείας διὰ ξηρᾶς εἰς τὴν ποτάμιον ἀποθήκην ἢ τὸν λιμένα, ἐπὶ ἀντήλλασον αὐτὰ ἀντὶ ἄλλων προϊόντων ἀφιχθέντων διὰ θαλάσσης. Ἀτρόμητοι γενόμενοι ὡς ἐκ τῆς ἐπιτυχίας οἱ ἔμποροι, νόησαν ὅτι ἠδύναντο νὰ πλεύσωσι διὰ τοῦ Περσικοῦ Κόλπου ἐπίσης ἀσφαλῶς ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ Τίγριδος καὶ τοῦ Εὐφράτου, καὶ ὅτι ἀκολουθοῦντες πάντοτε τὴν παραλίαν ἠδύναντο νὰ πλεύσωσι τὴν Ἰνδίαν, ὠφελοῦμενοι τῶν μονσόνων (ἐτησίαν) τακτικοὶ ἀπόπλοι κατὰ τὰς ὥρας τοῦ ἔτους καὶ ἐπάνοδοι, ἠγάλλοντο μετὰ τῆς αὐτῆς ἀκριβείας ὡς καὶ αἱ συνιππείαι. Ἀραβικαὶ καὶ Ἰνδικαὶ θάλασσαι ὑπῆρξαν, ὡς φαίνεται, αἱ πρώται σκηναὶ τοιοῦτου ἐμπορίου. Ἰσπερότερον ἔτι ἡ Μεσόγειος ὑπῆρξε ἢ ἔδρα τοῦ παγκοσμίου ἐμπορίου, ἐν δὲ τῶν μᾶλλον διακεκομμένων ἐθνῶν ὑπῆρξαν οἱ Φοίνικες, ὧν αἱ ἐπιχειρήσεις ἐξετείνοντο ποτε ἀπὸ τῆς Ἰνδίας μέχρι τῶν Ἡρακλείων στηλῶν. Πολλὰ τὰ μεγάλων κέντρων ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῆς Μεσογείου προσήλθον ἀποικιῶν τοῦ ἐπιχειρηματικοῦ τούτου καὶ φιλοκινδύνου λαοῦ.

Οὐχ ἦττον ὅμως τὸ ὠκεάνειον ἐμπόριον, ὡς ἡμεῖς τὸ ἐνόησαμεν, ἦτο ἄγνωστον καὶ ἀδύνατον τοῖς ἀρχαίοις. Ἡ Μεσόγειος ἔθεωρεῖτο παρ' αὐτοῖς ὡς τὸ κέντρον τῆς γῆς, τὴν δὲ ἀπέριπτον πέραν αὐτῆς θάλασσαν ἐφαντάζοντο πλήρη τρόμου καὶ κινδύνου. Ἐν τῇ Πτολεμαϊκῇ γεωγραφίᾳ ἡ γῆ περιγράφεται ὡς κεκλιμένη ὑπὸ τοῦ παγετοῦ ἀπὸ τὴν 63° καὶ ἐκεῖθεν, πρὸς νότον τοῦ Ἰσημερινοῦ ὑπὸ τοῦ πυρὸς, ἐξ οὗ καὶ ἡ ὀνομασθεῖσα Διακεκομμένη Ζώνη! Ἡ Ἐμπορικὴ Ζώνη ἔλειτο μεταξὺ τοῦ Τροπικοῦ τοῦ Καρκίνου καὶ τῶν 40° Β. καὶ τῶν 10° Ν. Πλάτος

Τὸ ὠκεάνειον ἐμπόριον ἤρξατο ἅμα τῇ ἀνακαλύψει τῆς Μεσογειακῆς Πυλίδος περὶ τὸ 1330 ἔτος· τὰς ἀπαρχὰς ὅμως αὐτῆς ἔδρασαν ὁ Β. Διάξ, ὁ Βίσκος δὲ Γάμας καὶ ὁ Κολόμβος, μὲχρι τοῦ 1492.

Κάτοχοι γενόμενοι τῶν γενικῶν τούτων ἀρχῶν, παρακί